

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 11145/15
19.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Симићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, кога заступа Драган Паровић, адвокат из Сремске Митровице, Стари шор 105/А, против тужене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Крагујевцу, ради поништаја решења ДК број 116-4/15-71 од 01.06.2015. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 19.01.2017. године донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Крагујевцу, ДК број 116-4/15-71 од 01.06.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснован, приговор тужиоца изјављен против решења овлашћеног дисциплинског старешине Полицијске управе за град Београд ДС број ... од 29.04.2014. године и побијано решење потврђује. Решењем првостепеног органа од 29.04.2014. године, тужиоцу је утврђена дисциплинска одговорност за тешку повреду службене дужности из члана 157 став 1. тачка 17. Закона о полицији - неоправдао изостајање са посла преко три радна дана у току једне календарске године и изречена дисциплинска мера престанак радног односа.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 27.07.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводима тужбе, којима понавља наводе из приговора од 20.05.2014. године, тужилац указује да управни органи у току управног поступка нису утврдили чињенице којима доказују да је тужилац злоупотребио право на одсуство у случају болести јер је тужилац приложио писмене доказе - извештај лекара др Б.Б. из Деспотовца, који управни органи нису ценили. Указује да су чланом 159. Закона о полицији прописане дисциплинске мере за тешке повреде службене дужности те да управни органи нису образложили из којих разлога нису ценили доказе које је тужилац приложио те да је

било логичније да се најстрожа мера-престанак радног односа, изрекне тек уколико остале блаже мере нису дале резултате. Даље наводи да управни органи нису поступили ни сходно члану 103. Закона о раду, којим је прописано да ако послодавац посумња у оправданост разлога за одсуствовање са рада, може поднети захтев надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог. Наводи да из извештаја лекара произлази да је лекар долазио код њега кући како би га прегледао и да му из тог разлога раније није могао дати потврду за послодавца. Указује да је оспорено решење донето након одржане усмене расправе на којој тужилац није учествовао при чему сматра да је првостепени орган био дужан да одложи рочиште због здравствених проблема у његовој породици. Указује да је у извештајима ПС Нови Београд од 24.04.2013. године и 24.06.2013. године, констатовано да се тужилац јавио да је болестан и да неће доћи на посао из здравствених разлога, а како се из извештаја за остале дане у којима је одсуствовао са посла не може утврдити да ли се јавио, то је предложио да суд изведе доказ саслушањем сведока као и прегледом листа и транскрипта позива. Даље наводи да је дана 04.07.2013. године дао изјаву да је одсуствовао са посла због болести и то због пликова на оба стопала а што је констатовано и у лекарском извештају због чега није могао да се креће која чињеница је била позната и његовом послодавцу јер је и раније имао ову врсту здравствених проблема а што се може утврдити увидом у здравствени картон Завода за здравствену заштиту радника УБ. Сматра да у прилог његовим наводима да се јавио свом послодавцу и за дане за које то није констатовано у извештајима дежурних старешина иде и чињеница да је његов послодавац успевао да нађе адекватну замену односно да благовремено изврши организацију посла. Услед наведеног сматра да су управни органи повредили основна начела Закона о општем управном поступку и то начело законитости (члан 5), начело истине (члан 8), начело саслушања странака (члан 9), и начело оцене доказа (члан 10) те да је дана 24.04.2013. године наступила застарелост вођења дисциплинског поступка јер је чланом 163 б. Закона о полицији прописано да вођење дисциплинског поступка за тешке повреде службене дужности, застарева протеклом две године од покретања дисциплинског поступка. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Према наводима одговора на тужбу, који је достављен суду са списима који се односе на предмет овог управног спора, тужена предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, јер сматра да је дисциплински поступак спроведен у свему у складу са законом а чињенично стање потпуно и правилно утврђено, те је основано утврђена дисциплинска одговорност тужиоца за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 17. Закона о полицији и тужиоцу изречена адекватна дисциплинска мера.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 12. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова (“Сл. гласник РС”, број 8/06), прописано је да се на питања вођења дисциплинског поступка у првом степену која нису уређена овом уредбом примењују одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, а овај закон се примењује и на дисциплинску комисију.

Одредбом члана 69. став 1. Закона о општем управном поступку

(«Службени лист СРЈ» бр. 33/97 и 31/01 и «Службени гласник РС», број 30/10), прописано је да када у поступку решава колегијални орган о већању и гласању се саставља посебан записник, док је одредбом члана 69. став 2. истог Закона детаљно одређена садржина записника о већању и гласању.

Према уводу оспореног решења у поступку по приговору тужиоца одлучивала је Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Крагујевцу, као колегијални орган.

Полазећи од изнетог и наведених одредаба Закона о општем управном поступку, Управни суд налази да је при доношењу оспореног решења Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Крагујевцу, као колегијални орган морала сачинити посебан записник о већању и гласању, а уколико је било једногласно одлучено није било неопходно сачинити записник о већању и гласању, већ ставити само забелешку на спису како би суд могао да несумњиво оцени да ли је одлука туженог органа као колегијалног органа донета у свему сагласно одредбама члана 69. Закона општем управном поступку.

Међутим, у списима достављеним овом суду уз одговор на тужбу не постоји доказ да је и када од стране наведене комисије извршено гласање за одлуку по жалби тужиоца, нити се на спису налази забелешка о једногласно донетој одлуци по жалби. Тиме су по оцени суда учињене повреде правила поступања прописане наведеним одредбама члана 69. Закона о општем управном поступку.

Поред наведеног, суд налази да су оспореним решењем повређене и одредбе члана 199. став 2. у вези члана 235. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи елементе за оцену да је изречена дисциплинска мера тужиоцу у конкретном случају сразмерна тежини учињене повреде службене дужности и степену дисциплинске одговорности тужиоца у смислу одредбе члана 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова и у циљу постизања појединачне и опште сврхе кажњавања полицијских службеника. Наиме, чланом 159. Закона о полицији («Службени гласник РС», број 101/05 и 92/11), прописано је да се за тешке повреде службене дужности може изрећи једна од следећих дисциплинских мера: 1.) новчана казна у износу од 20 до 40 одсто од месечне плате запосленог у времену од једног до три месеца 2) распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредна нижа стручна спрема у трајању од 6 месеци до једне године 3) условни престанак радног односа са роком проверавања до годину дана, кумулативно са мером из тачке 1) или 2) овог става и 4) престанак радног односа. Првостепени орган је изрекао дисциплинску меру престанка радног односа у поступку у коме је нашао да је тужилац починио тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 17. Закона о полицији које су му стављене на терет. У поступку по жалби тужени орган у образложењу решења уопштено наводи да је изречена одговарајућа дисциплинска мера, имајући у виду тежину учињене тешке повреде службене дужности, степен одговорности радника, ценећи све олакшавајуће и отежавајуће околности, али дато образложење не садржи конкретне разлоге у смислу члана 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова («Службени гласник РС» бр. 101/05), којим је прописано да се при изрицању дисциплинске мере води рачуна о степену одговорности запосленог, тежини последица повреде службене дужности, субјективним и објективним околностима под којима је повреда службене дужности извршена, као и о раније изреченим дисциплинским мерама које нису избрисане из

евиденције, односно зашто је код тако утврђене дисциплинске одговорности тужиоцу у конкретном случају изрекао најтежу предвиђену дисциплинску меру престанка радног односа, а докази о чињеницама и околностима због којих је тако поступљено не налазе се ни у списима предмета.

Са ових разлога суд налази да су учињене повреде правила поступања од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, због којих суд за сада није у могућности да цени законитост оспореног решења у материјално-правном смислу, те их је у поновном поступку потребно отклонити..

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде. Тужени орган је дужан да у поновном поступку отклони повреде правила поступања на које му је указано овом пресудом, те након тога ценећи и наводе истакнуте у тужби, донесе ново на закону засновано решење о жалби тужиоца, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде сагласно члану 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 19.01.2017. године 15 У 11145/15

Записничар
Небојша Симић,с.р.

Председник већа - судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП